

Republika Hrvatska
Općinski sud u Vinkovcima
Trg bana Josipa Šokčevića 17
32100 Vinkovci
OIB: 77561654785

Poslovni broj: P-541/2023-26

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA I RJEŠENJE

Općinski sud u Vinkovcima, po sucu Ivani Božić Piščak kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Mate Gašić, iz Nuštra, N. Š. Zrinskog 20, OIB 18415511977, zastupan po punomoćniku Slavenu Karaban, odvjetniku u Vinkovcima, protiv tuženika Hrvatska poštanska banka d.d., Zagreb, Jurišićeva 4, OIB: 87939104217, radi ništetnosti ugovora i isplate, nakon održane i zaključene glavne, javne i usmene rasprave održane dana 30.rujna 2026. godine u prisutnosti tužitelja osobno uz punomoćnika tužitelja Slavenu Karaban, odv. iz Vinkovaca, potom donijete i objavljene presude na ročištu za objavu održanom 12.listopada 2026. godine, dana 12.listopada 2026. godine

presudio je

I. Utvrđuje se ništetnom odredba čl. 8. Ugovora o kreditu br. 215170 od 3. ožujka 2008. g. koji je zaključen između tužitelja Mate Gašić iz Nuštra, i pravnog prednika tužene Nove Hrvatske banke d. d. Zagreb – Volksbank d. d., u dijelu u kojem se navodi da se kredit otplaćuje u jednakim mjesečnim anuitetima u CHF u kunsnoj protuvrijednosti po prodajnom tečaju pre-ma tečajnoj listi Banke kreditora za CHF važećem na dan dospijeća tijekom trajanja otplate po predmetnom Ugovoru o kreditu broj 215170, te u navedenom dijelu predmetna odredba nema pravni učinak po ugovorne stranke.

II. Nalaže se tuženiku Hrvatska poštanska banka d.d., Zagreb, Jurišićeva 4, OIB: 87939104217, da tužitelju Mati Gašić iz Nuštra, N. Š. Zrinskog 20, OIB 18415511977, s naslova povrata preplaćenog iznosa otplate kredita temeljem povećanja tečaja CHF u odnosu na kn tijekom trajanja razdoblja otplate kredita, izvrši isplatu novčanog iznosa od 1.753,04 EUR (slovima: tisućsedamstopedesettri eura i četiri centa) sa zakonskim zateznim kamatama na svaki preplaćeni svakomjesečni iznos počev od uplate do dana povrata, po stopi zz kamata od 15 % godišnje do 31. prosinca 2007. g. a na dalje po stopi od 14 % godišnje te počev od 1. srpnja 2011. po stopi zz kamata od 12 % godišnje i u slučaju promijene stope zz kamata u visini eskontne stope HNB-a važeće posljednjeg dana polugodišta koje prethodi tekućem polugodištu uvećane za pet postotnih poena, te počev od 1. kolovoza 2015. g. pa na dalje po kamatnoj stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, te od 1. siječnja 2023. g. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja

banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, na iznose, kako slijedi:

Na iznos od 01,99 EUR počev od 15. travnja 2008. g. do isplate,
Na iznos od 00,47 EUR počev od 16. lipnja 2008. g. do isplate,
Na iznos od 02,34 EUR počev od 15. listopada 2008. g. do isplate,
Na iznos od 04,03 EUR počev od 15. studenoga 2008. g. do isplate,
Na iznos od 01,63 EUR počev od 15. prosinca 2008. g. do isplate,
Na iznos od 09,08 EUR počev od 15. siječnja 2009. g. do isplate,
Na iznos od 09,31 EUR počev od 16. veljače 2009. g. do isplate,
Na iznos od 06,71 EUR počev od 16. ožujka 2009. g. do isplate,
Na iznos od 07,64 EUR počev od 15. travnja 2009. g. do isplate,
Na iznos od 07,74 EUR počev od 15. svibnja 2009. g. do isplate,
Na iznos od 06,44 EUR počev od 15. lipnja 2009. g. do isplate,
Na iznos od 06,76 EUR počev od 15. srpnja 2009. g. do isplate,
Na iznos od 06,25 EUR počev od 17. kolovoza 2009. g. do isplate,
Na iznos od 07,04 EUR počev od 15. rujna 2009. g. do isplate,
Na iznos od 05,98 EUR počev od 15. listopada 2009. g. do isplate,
Na iznos od 06,83 EUR počev od 16. studenoga 2009. g. do isplate,
Na iznos od 06,48 EUR počev od 15. prosinca 2009. g. do isplate,
Na iznos od 08,32 EUR počev od 15. siječnja 2010. g. do isplate,
Na iznos od 09,59 EUR počev od 15. veljače 2010. g. do isplate,
Na iznos od 09,34 EUR počev od 15. ožujka 2010. g. do isplate,
Na iznos od 10,68 EUR počev od 15. travnja 2010. g. do isplate,
Na iznos od 12,84 EUR počev od 15. svibnja 2010. g. do isplate,
Na iznos od 12,87 EUR počev od 15. lipnja 2010. g. do isplate,
Na iznos od 15,85 EUR počev od 15. srpnja 2010. g. do isplate,
Na iznos od 16,21 EUR počev od 16. kolovoza 2010. g. do isplate,
Na iznos od 20,57 EUR počev od 15. rujna 2010. g. do isplate,
Na iznos od 17,69 EUR počev od 15. listopada 2010. g. do isplate,
Na iznos od 18,49 EUR počev od 15. studeni 2010. g. do isplate,
Na iznos od 22,20 EUR počev od 15. prosinca 2010. g. do isplate,
Na iznos od 22,31 EUR počev od 15. siječnja 2011. g. do isplate,
Na iznos od 21,12 EUR počev od 15. veljače 2011. g. do isplate,
Na iznos od 21,84 EUR počev od 15. ožujka 2011. g. do isplate,
Na iznos od 21,88 EUR počev od 15. travnja 2011. g. do isplate,
Na iznos od 24,17 EUR počev od 16. svibnja 2011. g. do isplate,
Na iznos od 28,73 EUR počev od 15. lipnja 2011. g. do isplate,
Na iznos od 34,03 EUR počev od 15. srpnja 2011. g. do isplate,
Na iznos od 39,82 EUR počev od 16. kolovoza 2011. g. do isplate,
Na iznos od 30,68 EUR počev od 15. rujna 2011. g. do isplate,
Na iznos od 27,61 EUR počev od 15. listopada 2011. g. do isplate,
Na iznos od 27,81 EUR počev od 15. studenoga 2011. g. do isplate,
Na iznos od 28,24 EUR počev od 15. prosinca 2011. g. do isplate,
Na iznos od 30,89 EUR počev od 16. siječnja 2012. g. do isplate,
Na iznos od 31,69 EUR počev od 15. veljače 2012. g. do isplate,
Na iznos od 31,34 EUR počev od 15. ožujka 2012. g. do isplate,
Na iznos od 31,21 EUR počev od 16. travnja 2012. g. do isplate,
Na iznos od 32,17 EUR počev od 15. svibnja 2012. g. do isplate,
Na iznos od 32,95 EUR počev od 15. lipnja 2012. g. do isplate,
Na iznos od 31,98 EUR počev od 16. srpnja 2012. g. do isplate,

Na iznos od 31,72 EUR počev od 16. kolovoza 2012. g. do isplate,
Na iznos od 29,35 EUR počev od 15. rujna 2012. g. do isplate,
Na iznos od 31,39 EUR počev od 15. listopada 2012. g. do isplate,
Na iznos od 838,74 EUR počev od 8. studeni 2012. g. do isplate, sve u roku 15 dana.

III. Nalaže se Hrvatska poštanska banka d.d., Zagreb, Jurišićeva 4, OIB: 87939104217, da naknadi tužitelju Mati Gašić iz Nuštra, N. Š. Zrinskog 20, OIB: 18415511977, trošak ovog parničnog postupka u iznosu od 1.478,09 eura (slovima: tisućučetiristosedamdesetiosam eura i devet centi) zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 12. listopada 2026. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja, sve u roku 15 dana.

IV. Odbija se tužitelj sa zahtjevom za naknadu troškova postupka preko dosuđenog iznosa od 1.478,09 eura, kao neosnovan.

r i j e š i o j e

Odbija se prigovor tuženika glede mjesne nenadležnosti ovog suda.

O b r a z l o ž e n j e

1. Tužitelj je ovom sudu dana 15. lipnja 2023.g., podnio tužbu protiv tuženika radi utvrđenja ništetnosti i isplate, a koja tužba je zaprimljena dana 08.08.2023.g. zbog štrajka službenika. U tužbi navodi da je kao korisnik kredita, zaključio dana 3. ožujka 2008. g. sa pravnim prednikom tužene Volksbank d. d. kao kreditorom Ugovor o kreditu br. 215170 (uz valutnu klauzulu u CHF) kojim mu je stavljen na raspolaganje kreditni iznos od 8.000,00 CHF u protuvrijednosti u kn po kupovnom deviznom tečaju Banke kreditora na dan korištenja kredita. Predmetnim Ugovorom o kreditu broj 215170 otplata kredita ugovorena je u jednakim mjesečnim anuitetima u CHF u kunsnoj protuvrijednosti po prodajnom tečaju po tečajno1 listi Banke kreditora za CHF važećem na dan dospijeca. Tijekom trajanja otplate po predmetnom Ugovoru o kreditu tečaj CHF značajno je rastao u odnosu na HRK što je imalo za posljedicu povećanje anuiteta nominalno iskazanog u HRK. Zbog naprijed navedenog tužitelj smatra da je navedena odredba o valutnoj klauzuli u CHF ugovorena u predmetnom Ugovoru o kreditu odnosno način primjene iste nepoštena, neodrediva, izaziva neravnotežu prava i obveza na štetu potrošača, te kao takva ništetna i nema pravni učinak na obvezno pravni odnos ugovornih stranaka. Tužitelj navodi da je presudom Visokog Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj PŽ- 6632/2017-10 od 14. 6. 2018. pravomoćno utvrđena ništetnost promjenjive kamate stope. Nadalje navodi da je Presudom suda EU C-186/16 pravomoćno presuđeno da odredba o valutnoj klauzuli nije poštena ukoliko vjerovnik-kreditor potrošaču nije dao informacije koje su mu potrebne za donošenje valjane odluke o ugovaranju valutne klauzule, zbog čega je kasnije nastala neravnoteža prava i obveza na štetu potrošača. Tužitelj nadalje navodi da je navedenom Presudom Vrhovnoga suda RH zauzeto je motrište da je povrijeđeno pravo potrošača (kakav status ima tužitelj) budući je tužena Banka koristila

nedopuštene i nepoštene ugovorne odredbe, potrošači nisu bili dovoljno informirani o ekonomskom riziku u odnosu na ugovore o kreditu koji su se sklapali u valuti CHF, potrošači o navedenom riziku nisu bili obaviješteni uredno i u razumnoj mjeri da bi mogli razumjeti sporne odredbe. Stoga tužitelj tužbom traži utvrđenje ništetnim odredbi o valutnoj klauzuli, te isplatu na temelju tih ništetnih odredbi iznosa od 1.505,91 eura, a u konačno postavljenom tužbenom zahtjevu predlaže sudu da utvrdi ništetnost pojedinih odredbi ugovora o valutnoj klauzuli, te obvezno pravni zahtjev radi isplate preplaćenih iznosa otplate kredita temeljem povećanja CHF iznos od 1.753,04 eura, sa zakonskim zateznim kamatama tekućim na pojedine iznose, kao i da mu tuženik naknadi trošak parničnog postupka.

2. U odgovoru na tužbu tuženik prigovara mjesnoj nadležnosti Općinskog suda u Vinkovcima, zbog sporazumno ugovorene mjesne nadležnosti suda u Zagrebu. Nadalje, tuženik u cijelosti osporava tužbu i tužbeni zahtjev ističući između ostalog da je potraživanje tužitelja u zastari. Smatra da ukoliko bi se zahtjev tužitelja kvalificirao kao postupak radi naknade štete, primjenjiv je zastarni rok iz odredbe članka 230. ZOO-a, koji propisuje da tražbine za naknadu štete zastarijevaju za 3 godine od kada je oštećenik doznao za štetu i za osobu koja je štetu učinila, a u svakom slučaju u roku od 5 godina od kada je šteta nastala. Iako tužitelj nije dokazao osnovu tužbenog zahtjeva, a uzevši u obzir da je Ugovor o kreditu, sklopljen 2004. g za očekivati je da je i subjektivni i objektivni rok za veliku većinu pojedinačnih mjesečnih anuiteta protekao. Ako bi se ovaj postupak kvalificirao kao postupak radi povrata mjesečnih anuiteta, primjenjiv bi bio zastarni rok iz odredbe članka 226. ZOO-a koji propisuje da tražbine povremenih davanja zastarijevaju za 3 godine od dospelosti svakog pojedinog davanja. Tuženik ističe i da se kod predmetnog ugovora o kreditu radilo o iznosima koji su tuženiku plaćani kao anuiteti. Stoga sukladno članku 226. ZOO-a, tražbine povremenih davanja (a u što se izričito uključene i tražbine anuiteta) zastarijevaju za tri godine od dospelosti svakoga pojedinog davanja. Smatra da ukoliko bi se zahtjev tužitelja kvalificirao kao postupak radi stjecanja bez osnove, da bi tada zastarni rok iznosio pet godina od dana sklapanja ništavog pravnog posla, a s obzirom da je Ugovor o kreditu zaključen 2004 g., to je po tuženiku potraživanje tužitelja u cijelosti zastarjelo.

2.1. Osim naprijed navedenog prigovora zastare tuženik ističe da utvrđenja iz parnice "potrošač" nisu primjenjiva na ugovorni odnos koji je predmet tužbe, a sve i kada bi se ista presuda koja je donesena u kolektivnom sporu primjenjivala da niti tada nema mjesta izravnoj primjeni presude Visokog trgovačkog suda i automatskoj vezanosti ovog suda utvrđenjima iz presude Visokog trgovačkog suda. Smatra da tužitelj nije niti pokušao dokazati da se radi o odredbama o kojima se nije pojedinačno pregovaralo i koje suprotno načelu savjesnosti i poštenja dovode do neravnoteže među strankama. Također tuženik smatra da ugovorna odredba o valutnoj klauzuli ne uzrokuje, protivno načelu savjesnosti i nepoštenja značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Posebno se tuženik protivio metodi temeljem koje tužitelj postavlja svoj zahtjev za isplatu. Tuženik smatra da ne postoji mogućnost automatske primjene utvrđenja iz presude Visokog trgovačkog suda povodom kolektivne tužbe za zaštitu potrošača jer je istom presudom utvrđivana tek apstraktna pravna zaštita čiji učinci se ne mogu neposredno primijeniti na pojedini ugovorni odnos, već u svakom pojedinačnom postupku po tuženiku treba dokazati da li su utvrđenja iz parnice "potrošač" i na koji način primjenjiva u pojedinačnom slučaju.

2.2. Smatra da tužitelj u tužbi nije niti pokušao dokazati da se u pogledu načina promjene kamatne stope i valutne klauzule radi o odredbama o kojima se nije pojedinačno pregovaralo i koje suprotno načelu savjesnosti i poštenja dovode do neravnoteže među strankama. Po tuženiku da bi se određena ugovorna odredba mogla utvrditi ništetnom potrebno je da kumulativno budu ispunjene određene pretpostavke i to da se o toj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, da je ista odredba nejasna, teško razumljiva i teško uočljiva, te da suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana. Tuženik smatra da tužitelj nije ponudio niti jedan dokaz kako bi se moglo utvrditi da su ispunjene gore naprijed potrebne pretpostavke, pa stoga osnova za stjecanje utuženih anuiteta nije otpala i nema mjesta primjeni odredbi Zakona o obveznim odnosima koje reguliraju stjecanje bez osnove.

3. Po provedenom financijsko-knjigovodstvenom vještačenju, stalnog sudskog vještaka Mate Ivanović iz Županje, tužitelj je uredio svoj tužbeni zahtjev u podnesku od 02. rujna 2026. godine, potražujući preplaćeni iznos od 1.753,04 eura, preplaćen na temelju ništetnih odredbi o valutnoj klauzuli, sa zakonskim zateznim kamatama tekućim na pojedine iznose, kao i da mu tuženik naknadi trošak parničnog postupka.

3.1. Istaknuti prigovor mjesne nenadležnosti ovoga suda od strane tuženika sud je odbio kao neosnovan.

3.2. Nesporno je da je čl. 11.4. Ugovora određeno da je za sve sporove iz istog ugovora nadležan sud prema sjedištu kreditora, odnosno da su stranke ugovorile mjesnu nadležnost određenog suda sukladno odredbi čl. 70. st. 1. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" RH br. 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22 i 114/22 dalje ZPP-a). Također je utvrđeno da je ista odredba u pogledu ugovaranja mjesne nadležnosti sastavni dio unaprijed formuliranog obrasca ugovora o kreditu, a iz čega onda proizlazi da tužitelj nije imao utjecaj na njezin sadržaj. U navedenom ugovoru tužitelj ima status potrošača, a tuženik status trgovca, odnosno pružatelja usluge te u tom kontekstu dolazi do primjene mjerodavno potrošačko pravo, a što je stajalište Sudske prakse izraženo u odluci Županijskog suda u Varaždinu broj GŽ-859/2019-2 od 15. srpnja 2019. godine.

3.3. Prema odredbi čl. 81. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj: 96/03), a koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora, određeno je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, time da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Takvu istovjetnu regulativu sadrži odredba čl. 49. aktualnog Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj: 41/14, 110/15 i 14/19) koji je usklađen s Direktivom Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima (dalje u tekstu: Direktiva). Prema čl. 3. Direktive ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra se nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetima u dobroj vjeri, na štetu potrošača, prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlih iz ugovora, time da se uvijek smatra da se o nekoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ona sastavljena unaprijed pa potrošač nije mogao utjecati na njezin sadržaj, posebno u kontekstu unaprijed formuliranog standardnog ugovora. Iz daljnje

odredbe čl. 6. Direktive proizlazi da države članice utvrđuju da u ugovoru koji je prodavatelj robe ili pružatelj usluge sklopio s potrošačem prema nacionalnom pravu nepoštena odredbe nisu obvezujuće za potrošača, a da ugovor o tim uvjetima i dalje obvezuje stranke ako je u stanju nastaviti važiti i bez tih nepoštenih odredbi. O prethodno navedenom je svoje stajalište izrazio i Sud Europske unije u presudi od 27. lipnja 2000. u spojenim predmetima C-240/98 do C-244/98.

3.4. Odredbom članka 50. Zakona o zaštiti potrošača propisane su ugovorne odredbe koje bi se uz ispunjenje pretpostavki iz odredbe članka 49. tog Zakona mogle smatrati nepoštenima pa tako, između ostalih i odredba kojom se isključuje, ograničava ili otežava pravo potrošača da prava iz ugovora ostvari pred sudom ili drugim nadležnim tijelom.

3.5. Sud Europske unije je u presudi od 27. lipnja 2000. godine u spojenim predmetima C240/98-C-244/98 zaključio da se ugovorna odredba o prorogaciji nenadležnosti u potrošačkom ugovoru kojom je ugovorena isključiva nadležnost suda u mjestu glavnog mjesta poslovanja prodavatelja ili dobavljača treba smatrati nepoštenom u smislu članka 3. Direktive ako se o toj odredbi nije pojedinačno pregovaralo te ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje znatnu ravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Nadalje tom Odlukom sud Europske unije presudio je da zaštita potrošača propisana Direktivom uključuje mogućnost da nacionalni sud prilikom odlučivanja jesu li nacionalni sudovi nadležni za raspravljanje određenog tužbenog zahtijeva ocijeni odredbu ugovora kojeg razmatra nepoštenom, a presudio je da obveza tumačenja nacionalnih odredbi u skladu s Direktivom zahtijeva da nacionalni sud prednost daje tumačenju koju omogućuje da se sud, čija je nadležnost prorogirana nepoštenom ugovornom odredbom, po službenoj dužnosti oglasi nenadležnim.

3.6. Odredba o nadležnosti iz Ugovora o kreditu zaključenom između stranaka, kao odredba unaprijed formuliranog ugovora, nije bila posebno pregovarana te tužitelj nije mogao utjecati na njezin sadržaj, a ona uzrokuje, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, znatnu neravnotežu u pravima i obvezama na štetu tužitelja kao potrošača jer bi on čije je prebivalište u Vukovarsko-srijemskoj županiji, radi zaštite svojih prava, u slučaju vođenja parničnog postupka pred Općinskim građanskim sudom u Zagrebu, bio izvrnut dodatnim troškovima i potrebi ulaganja dodatnog vremena, odnosno to bi uzrokovalo značajnu financijsku neravnotežu, obzirom na udaljenost od cca 270 km i cijenu putovanja iz mjesta stanovanja u Zagreb i natrag (u slučaju putovanja automobilom trošak puta iznosi minimalno 150,00 eura), kao i zbog gubitka vremena, dok se jednako ne odnosi na tuženika s obzirom da se njegovo sjedište nalazi upravo u Zagrebu, budući da je ranije navedeno da prema Odluci suda Europske unije treba favorizirati tumačenje nacionalnih odredbi u skladu s Direktivom koju omogućuje da se sud po službenoj dužnosti oglasi nenadležnim onda kada je njegova nadležnost prorogirana nepoštenom ugovornom odredbom, u kontekstu svega navedenog treba zaključiti da se na temelju nepoštena odredbe ugovora o kreditu ne može zasnivati nadležnost Općinskog građanskog suda u Zagrebu, a što je stajalište Sudske prakse izraženo u odluci Županijskog suda u Varaždinu broj GŽ-859/2019-2., Odluci Županijskog suda u Zagrebu broj GŽ-982/19-2 od 21. ožujka 2019. godine, Odluci Županijskog suda u Slavonskom Brodu broj GŽ-136/2019-2 od 27. veljače 2019. godine, Odluci Županijskog suda u Bjelovaru broj GŽ-499/19. od 26. svibnja 2020. godine, Odluci Županijskog suda u Bjelovaru broj GŽ-426/2020. od 04. lipnja 2020. godine, Odluci Županijskog suda u Zagrebu broj GŽ-1347/20. od 03. lipnja 2020.

godine, Odluci Županijskog suda u Splitu broj GŽ-674/2020. od 29. lipnja 2020. godine, Odluci Županijskog suda u Varaždinu broj GŽ862/2020. od 08. srpnja 2020. godine, Odluci Županijskog suda u Zagrebu broj GŽ1191/2020. od 18. kolovoza 2020. godine.

3.7. Uz navedeno odredbom članka 2. Zakona o potrošačkom kreditiranju, propisano je da je potrošač fizička osoba koja u transakcijama obuhvaćenim tim Zakonom djeluje izvan poslovne djelatnosti ili slobodnog zanimanja, dok je ugovor o kreditu u smislu tog Zakona Ugovor u kojem vjerovnik odobrava ili obećava odobriti potrošaču kredit u obliku odgode plaćanja, zajma ili slične financijske nagodbe, osim ugovora o trajnom pružanju usluge ili isporuke proizvoda tijekom cjelokupne isporuke u obliku obroka.

3.8. U konkretnom slučaju stranke su točkom 11.4. Ugovora ugovorile da je za eventualne sporove iz ovoga ugovora nadležan sud prema sjedištu podružnice Banke, koja odredba je sastavni dio tipskog ugovora tuženika, na čiji sadržaj tužitelj nije imao utjecaj što uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama i predstavlja nepoštenu ugovornu odredbu.

3.9. Naime, u slučaju da se postupak vodi pred Općinskim građanskim sudom u Zagrebu tužitelj bi trebao putovati iz Nuštra u Zagreb, te bi putovanje za istog iziskivalo znatne troškove a samim tim tužitelj bi bio ograničen u izboru punomoćnika odnosno odvjetnika, te ne bi imao mogućnost izbora odvjetnika čije je sjedište ureda u mjestu njegovog stanovanja i na taj način bi mu bila otežana komunikacija s odvjetnikom o samom tijeku spora. Radi odlaska u Zagreb tužitelj uvijek gubi barem jedan radni dan budući da put u jednom smjeru traje minimalno 3 sata, a ako ide javnim prijevozom oko 5 sati, a tužitelj bi svakako više puta morao putovati u Zagreb (radi pronalaska odvjetnika i potpisivanja punomoći nepoznatom odvjetniku, radi saslušanja na sudu itd.).

3.10. Budući da je ranije navedeno da prema odluci Suda Europske unije treba favorizirati tumačenje nacionalnih odredbi u skladu s Direktivom koja omogućuje da se sud po službenoj dužnosti oglasi nenadležnim onda kada je njegova nadležnost prorogirana nepoštenom ugovornom odredbom, u kontekstu svega navedenog treba zaključiti da se na temelju nepoštene odredbe ugovora ne može zasnovati nadležnosti Općinskog građanskog suda u Zagrebu. Prema tome, proizlazi da među strankama nije sklopljena valjana prorogacijska klauzula u smislu odredbe čl. 70. st. 1. do 4. ZPP-a).

3.11. Stoga u konkretnom slučaju nema mjesta primjeni odredbe čl. 46. i čl. 48. ZPP-a, o opće mjesnoj nadležnosti suda na koje se tuženik poziva već odredbi čl. 19. st. 1. ZPK-a (kao u odluci Vrhovnog suda RH br. Gr1-143/2019 od 11.12.2019.) Tužitelj ima prebivalište na području nadležnosti ovoga suda, pa prigovor mjesne nadležnosti istaknut od strane tuženika, nije osnovan.

3.12. S obzirom na navedeno utvrđeno je da bi iz naprijed navedenih razloga bila ništetna odredba čl. 11.4. zaključenog Ugovora, pa je stoga odlučeno kao u izreci rješenja.

4. U dokaznom postupku provedeni su dokazi uvidom u iskaznicu (list 6-7 spisa), ugovor (list 34-40 spisa), otplatnu tablicu (list 41-42 spisa), izračun (list 43 spisa), prometnu karticu (list 44-50 spisa), dokumentaciju (list 51-54 spisa), izračun

(list 64-65 spisa), nalaz i mišljenje vještaka od 30.travnja 2026. (list 73-80 spisa), te je pročitana iskaz tužitelja sa ročišta od 30.rujna 2026.g.

5. Temeljem provedenog dokaznog postupka, cijeneći brižljivo i savjesno svaki dokaz zasebno i sve dokaze u njihovoj ukupnosti, kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka sukladno odredbi čl. 8. ZPP-a sud je utvrdio slijedeće:

6. Između stranaka je nesporna činjenica da je tužitelj kao korisnik kredita s pravnim prednikom tužene kao davateljem kredita zaključio Ugovor o kreditu dana 3. ožujka 2008. godine, broj ugovora: 215170, a prema kojem je tuženik kao kreditor tužitelju kao korisniku kredita odobrio i stavio na raspolaganje kredit u iznosu od 8.000,00 CHF u protuvrijednosti u kn po prodajnom deviznom tečaju Banke kreditora na dan korištenja kredita, na rok otplate od 84 mjeseci. Za vrijeme otplate kredita tuženik je mijenjao kamatne stope kao i iznose anuiteta. Kredit se otplaćuje u 84 jednaka mjesečna anuiteta u iznosu 121,53 CHF, plativim u kunsnoj protuvrijednosti po prodajnom tečaju za CHF tečajne liste banke, važećim na dan dospijeca. Nesporno je da se radi o nenamjenskom kreditu.

6.1. Uvidom u otplatni plan po predmetnom ugovoru o kreditu nesporno je utvrđeno da se tijekom otplate kredita mijenjala i visina tečaja CHF u odnosu na kunu, tako da se visina mjesečnog anuiteta povećavala.

7. Nesporno je također da je donesena pravomoćna odluka u postupku koji se vodio radi zaštite kolektivnih interesa potrošača pred Trgovačkim sudom u Zagrebu, pod poslovnim brojem P-1401/12 od 4. srpnja 2013. te da je presudom Visokog trgovačkog suda RH poslovni broj PŽ-7129/13 od 13. lipnja 2014. utvrđeno da je tuženik u postupku pod brojem P-1401/12 u razdoblju od 1. lipnja 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima ništetne ugovorne odredbe na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditu promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom tuženika i drugim internim aktima banke. Nije sporno da je u pogledu ništetnosti u ugovaranju valutne klauzule ista presuda Trgovačkog suda u Zagrebu potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda broj PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018. a da je istu presudu potvrdio i Vrhovni sud RH u predmetu poslovni broj Rev-2212/18 od 3. rujna 2019.

7.1. Nesporno je nadalje da je istom presudom Trgovačkog suda u Zagrebu, od 4. srpnja 2013., utvrđeno da je ovdje tuženik u razdoblju od 1. siječnja 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima na način da je koristio u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju na način da je ugovorena valutna klauzula uz koju je vezana glavnica CHF, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja istih ugovora tužena banka kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirala o svim bitnim parametrima potrebnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana.

8. Između stranaka je sporno pitanje zastare, pitanje ništetnosti odredbi ugovora u dijelu koji se odnosi na valutnu klauzulu, te pitanje neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana, kao i je li potrebno uzeti u obzir kako pozitivne tako i negativne tečajne razlike.

9. Tužitelj saslušan kao stranka iskazao je da je sporni ugovor sklopljen 2008. godine. Kredit je bio nenamjenski, a on ga je potrošio za adaptaciju kuće, u kojoj stanuje. Ovaj kredit ponuđen mu je u banci kao najpovoljniji, odnosno s najpovoljnijom kamatom, u to doba tužena banka nije bila njegova banka. U banci je sklopio ugovor o kreditu, budući je vidio reklame a i ostali kolege s posla su u toj banci sklopili ovakve ugovore, primio ga bankar s kojim je sklopio ugovor, a nije mu objasnio rizike vezane za sam ugovor, odnosno rečeno mu je da se radi o sigurnom kreditu, budući je CHF sigurna valuta, rečeno mu je da se radi o ugovoru s najpovoljnijim uvjetima. Sjeća se da se u banci raspitivao o kreditu u kunama, međutim kako je i naveo rečeno mu je da je to najbolji i najsigurniji kredit u CHF. Prilikom sklapanja ugovora nije razumio termine valutne klauzule i promjenjive kamatne stope, nije znao da bi rate u budućnosti mogle toliko rasti, niti ga je na to netko upozorio, niti mu je objasnio ove termine. Nadalje navodi, da je u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu bio zaposlen MUP-u RH. Nije tada bio član trg. društva niti imao obrt. Ugovor o kreditu je pročitao, ali napominje da se radilo o unaprijed pripremljenom obrascu ugovora, te nije imao mogućnost pregovaranja o pojedinim odredbama ugovora, u to vrijeme vjerovao je banci. Nadalje navodi da se zbog protoka vremena ne sjeća početnih rata kredita, a kasnije je rata narasla duplo, anuitete je plaćao redovno, osobno, a kredit je otplaćen, na način da je u drugoj banci digao drugi kredit kojim je zatvorio predmetni kredit. Ističe da mu javni bilježnik prilikom solemnizacije ugovora, nije objašnjavao pojedine odredbe ugovora kao niti rizike istog, odnosno istog nije niti vidio.

9.1. Uvidom u zaključeni Ugovor o kreditu nesporno je utvrđeno da je isti ugovor tužitelj zaključio kao fizička osoba i da mu je isti kredit odobren kao nenamjenski kredit.

9.2. S obzirom na navedeno, stav je suda da tužitelju pripada pravo na pravnu zaštitu temeljem Zakona o zaštiti potrošača i to iz razloga jer njegovo svojstvo potrošača proizlazi iz samih odredbi zaključenog Ugovora o kreditu, iz kojeg je vidljivo da namjena istog kredita nije bila za nikakve poslovne, obrtničke ili druge namjene.

10. Prema odredbi čl. 138.A. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine 79/07, 125/07, 79/09, 89/09, 133/09, 78/12, nastavno: ZZP/07) koji je bio na snazi u vrijeme donošenja gore citiranih odluka Trgovačkog suda u Zagrebu, propisano je da odluka suda donesena u postupku za zaštitu interesa potrošača u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača obvezuje ostale sudove u postupku koje potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika. Nadalje prema odredbi čl. 140. ZZP/07 odnosno članka 120. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine 41/14, nastavno ZZP/14) propisano je da pokretanje i vođenje postupka kolektivne zaštite ne sprječava osobu kojoj je postupanjem trgovca prouzročena šteta da pokrene pred nadležnim sudom postupak za naknade štete protiv osobe koja je nedopuštenim postupanjem prouzročila štetu ili postupak za poništenje ili utvrđivanje ništetnosti ugovora koji je sklopljen pod utjecajem nedopuštenog postupanja ili bilo koji drugi postupak kojim će zahtijevati ostvarenje prava koja joj pripadaju na temelju pravila o zaštiti potrošača.

11. U odnosu na spornu činjenicu tj. pitanje ništetnosti dijela odredbe čl. 8. Ugovora o kreditu u dijelu u kojem je ugovorena otplata kredita u jednakim mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti po prodajnom tečaju kreditora za CHF važećem na dan dospijeca sud je primijenio odredbe Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj: 96/03, nastavno: ZZP/03) koji zakon je bio na snazi u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu.

12. Prema odredbi čl. 81 st. 1. ZZP/03 propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Prema stavku 2. navedenog članka smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Nadalje, prema stavku 4. istog članka, ako trgovac tvrdi da se u pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena, uzimat će se u obzir narav robe i usluge koje predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije ili prilikom sklapanja ugovora te ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji u odnosu na ugovor koji se ocjenjuje predstavlja glavni ugovor, sve sukladno odredbi čl. 83. ZZP/03. Odredbom čl. 87. st. 1. i 2. ZZP/03 propisano je da je nepoštena ugovorna odredba ništavna time da ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost samog ugovora ako on može opstati bez ništavne odredbe.

13. Također posebno se napominje da je na tuženiku teret dokazivanja glede činjenice da su stranke pojedinačno pregovarale o spornoj odredbi, a što tuženik tijekom postupka nije dokazao prvenstveno imajući u vidu činjenicu da se radi o tipskom tj. formularnom ugovoru. Navod tuženika da ugovorna odredba o valutnoj klauzuli nije sama po sebi nepoštena, ne ukazuje na to da su stranke pojedinačno pregovarale o spornoj odredbi čl. 8. Ovdje sud ima u vidu činjenicu da se radi o tipskom ugovoru gdje je odredba o valutnoj klauzuli sastavni dio standardnog ugovora o kreditu koji je sačinio tuženik te tužitelj nije mogao utjecati na sadržaj te odredbe i u trenutku sklapanja ugovora o kreditu nije mogao objektivno istu sagledati kao cjelinu zbog čega je takva odredba uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama tužitelja kao korisnika kredita u odnosu na banku te je tužitelj doveden u neravnotežan položaj.

13.1. Nadalje u odnosu na dio ugovora o kreditu i to konkretno dijela Ugovora o kreditu kojim je ugovorena valutna klauzula na način da se tužitelju odobrava kredit u određenom iznosu u CHF u kunsjoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za CHF tečajne liste banke važeće na dan korištenja kredita, da se kredit otplaćuje u kunsjoj protuvrijednosti po srednjem tečaju kreditora za CHF važećem na dan dospijeca, sud cijeni da su navedene odredbe također nepoštena i ništetna. Kod utvrđivanja ništetnosti u odredbi ugovora o kreditu, a koji se odnosi na ugovaranje valutne klauzule, sud je posebno vodio računa da odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz čl. 106. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine 41/14, 110/15, nastavno: ZZP/14), u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača iz čl. 106. st. 1. toga zakona, obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika, ali i odredbe članka 502.C. Zakona o parničnom postupku kojim je propisan učinak presude donesene po tužbi za zaštitu kolektivnih prava i interesa, a kojom je određeno da se fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćen tužbeni zahtjev iz tužbe za kolektivnu zaštitu potrošača te da je u tom slučaju sud u pojedinačnom postupku vezan za ta utvrđenja. Cijeneći naprijed navedeno, a posebno da je pravomoćnom presudom Trgovačkog suda u Zagrebu, utvrđena ništetnost ugovornih odredbi o načinu promjene kamatne stope i o ugovaranju valutne klauzule, to je primjenjujući

odredbe Zakona o parničnom postupku, presudu donesenu u tom sporu sud primijenio na ovaj konkretan slučaj.

13.2. S obzirom na navedeno nesporno je da je ništetna odredba u čl. 8. u dijelu gdje se tužitelj obvezuje vraćati kredit u mjesečnim anuitetima u kunsnoj protuvrijednosti obračunatoj po srednjem tečaju CHF kreditora važećem na dan dospijeca.

14. U pogledu utvrđenja visine preplaćenog dijela zbog primjene valutne klauzule provedeno je vještačenje po vještaku Mati Ivanović iz Županje, koji u svom nalazu navodi da su tužitelj kao korisnik kredita i tuženik kao kreditor, ugovorili nenamjenski kredit u iznosu od 8.000,00 CHF sa rokom otplate 84 mjeseca i sa kamatnom stopom 7,20%, koji će otplaćivati u jednakim mjesečnim anuitetima u iznosu od 121,53 CHF, koji anuitet primjenom kupovnog tečaja Kreditora na dan isplate kredita, odnosno dana 3. ožujka 2008. godine u visini 4,512400 kuna za 1 CHF iznosi 548,39 kuna. Za vrijeme otplate kredita mijenjana je visina kamatne stope, a shodno tome i iznos anuiteta i to od 15. siječnja 2009. godine kamatna stopa je 8,40%, a iznos anuiteta 126,17 CHF. Visina tečaja CHF u odnosu na kunu mijenjala se cijelo vrijeme otplate kredita.

15. Vještak nadalje navodi da je ukupna razlika u visini anuiteta u odnosu na povećanje tečaja CHF-a i to uzimajući u obzir početno ugovoreni tečaj CHF-a u vrijeme korištenja kredita i naknadna povećanja tečaja CHF-a, odnosno promjene na više od početno ugovorenog tečaja i to u razdoblju otplate kredita predstavlja tzv. pozitivne razlike i iznosi 13.208,61 kuna, odnosno 1.753,04 EUR. Ukupna razlika u visini anuiteta u odnosu na smanjenje tečaja CHF-a i to uzimajući u obzir početno ugovoreni tečaj CHF-a u vrijeme korištenja kredita i naknadna smanjenja tečaja CHF-a, odnosno promjene na niže od početno ugovorenog tečaja i to u razdoblju otplate kredita predstavlja tzv. negativne razlike i iznosi 7,13 kuna, odnosno 0,95EUR. Ukupna razlika u visini anuiteta u odnosu na promjenu tečaja CHF-a i to uzimajući u obzir početno ugovoreni tečaj CHF-a u vrijeme korištenja kredita i naknadne promjene tečaja CHF-a, odnosno promjene na više i na niže od početno ugovorenog tečaja i to u razdoblju otplate kredita iznosi 13.198,09 kuna, odnosno 1.751,65 EUR.

16. Tužitelj je nalaz i mišljenje vještaka prihvatio u cijelosti, te svoj tužbeni zahtjev u pismenom podnesku od 02. rujna 2026. uskladio sa nalazom vještaka, dok je tuženik imao primjedbe na nalaz i mišljenje koje su pravne prirode.

17. Sud je u cijelosti prihvatio nalaz i mišljenje vještaka Mate Ivanović iz Županje cijeneći isti stručnim i objektivnim, zasnovanim na vjerodostojnoj dokumentaciji i sačinjenim prema opće prihvaćenoj metodologiji izračuna u identičnim predmetima.

18. Kako iz nalaza i mišljenja financijsko-knjigovodstvenog vještaka proizlazi da je tijekom trajanja otplate kredita tužitelj zbog ništetnosti odredbi o valutnoj klauzuli platio viši iznos od ukupno 1.751,65 eura, to je sud obvezao tuženika na isplatu preplaćenoga iznosa, zajedno sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama a koje teku počev od plaćanja svakog pojedinog mjesečnog iznosa i to temeljem odredbe čl. 1115. st. 1. Zakona o obveznim odnosima, budući se tuženik ima smatrati nepoštenim stjecateljem, a kako je to odlučeno u izreci ove presude. Tužbeni zahtjev u ovoj pravnoj stvari glasi na isplatu, a tužitelji je kao dokaz da je preplatio iznose predložio vještačenje kojim je to i utvrđeno. Tuženik nije postavio protutužbeni zahtjev niti je

izjavio prijebom tražbina, pa da bi sud uzeo u obzir i iznose utvrđene vještačenjem kojima je tužitelj platio manje i za isto umanjio dosuđene iznose. Plaćanjem anuiteta tužitelj nije ništa primio, pa stoga ne postoji niti obveza vraćanja nečega što nije primio. Kako je tužitelj zatražio isplatu novčanih iznosa koje je platio temeljem ništetnih odredaba Ugovora o kreditu čija je visina utvrđena vještačenjem, to je sud tuženika kao nepoštenog stjecatelja obvezao na isplatu traženih novčanih iznosa sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama koje teku od dospelosti odnosno od uplate pojedinih mjesečnih iznosa do konačne isplate, a kako to nalaže odredba članka 1115. Zakona o obveznim odnosima koja regulira vraćanje kod stečenog bez osnove, a koja se odgovarajuće primjenjuje i kod vraćanja primljenog temeljem ništetnih ugovornih odredaba. (Županijski sud u Vukovaru GŽ- 205/2022-4 od 13. prosinca 2022. godine)

19. Prema odredbi čl. 1111. st. 1. ZOO-a kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi, a prema odredbi čl. 1115. ZOO-a kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Dakle, prema naprijed citiranim odredbama kad se radi o stjecanju bez valjane pravne osnove, a to u ovom slučaju jeste s obzirom da su kamatne stope određene po ugovornoj odredbi koja je suprotna zakonu i zbog nepoštenosti valutne klauzule vezane uz švicarski franak, dakle ništetne, tada je stjecatelj, u ovom slučaju tuženica, dužna stečeno s pripadajućim kamatama vratiti, temeljem čl. 215. ZOO, od dana stjecanja, a kako se u konkretnom slučaju primjenjuje opći zastarni rok iz čl. 225. ZOO (5 godina).

20. Čl. 245. st. 1. ZOO-a propisuje da nakon prekida zastara počinje teći iznova, a vrijeme koje je proteklo prije prekida ne računa se u zakonom određeni rok za zastaru, a st. 3. istoga članka da kad je prekid zastare nastao podnošenjem tužbe ili pozivanjem u zaštitu ili isticanjem prijeboma tražbine u sporu, odnosno prijavljivanjem tražbine u nekom drugom postupku, zastara počinje teći iznova od dana kad je spor okončan ili završen na neki drugi način. Imajući u vidu gore navedene odredbe ZOO-a o zastari, podnošenjem kolektivne tužbe dana 4. travnja 2012. Trgovačkom sudu u Zagrebu u navedenom sporu za zaštitu kolektivnih prava prekinut je tijek zastare, dok je pravomoćnim okončanjem spora pred Visokim trgovačkim sudom Republike Hrvatske donošenjem presude PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018. god. zastara počela teći ispočetka, a vrijeme prije prekida neće se uračunati u tijek zastare.

21. Dakle, prigovor zastare tuženika je neosnovan i to iz razloga jer je prema pravnom shvaćanju Vrhovnog suda Republike Hrvatske, iznesenom u njegovoj odluci poslovni broj: Rev 2245/17, od 20. ožujka 2018., određeno da podnesena tužba za zaštitu kolektivnih interesa i prava iz čl. 131. Zakona o zaštiti potrošača predstavlja radnju vjerovnika kojom se prekid zastara sukladno odredbi čl. 241. Zakona o obveznim odnosima i zbog čega zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći iz početka tek od pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe. Kako je presuda Trgovačkog suda u Zagrebu kojom je utvrđena ništetnost valutne klauzule potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda RH broj PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018., to znači da zastara nastupa 15. lipnja 2023.g. Obzirom je tužba podnesena 15. lipnja 2023 to znači da potraživanje tužitelja nije obuhvaćeno zastarom.

22. Imajući u vidu sve naprijed izloženo ovaj sud je donio odluku kao u izreci ove presude.

23. Odluka o troškovima postupka temelji se na odredbi članka 154. stavak 1 i članku 155. Zakona o parničnom postupku te je sukladno označenoj VPS i važećoj Odvjetničkoj tarifi tužitelju za poduzete radnje zastupanja po punomoćniku odvjetniku priznat trošak u ukupnom iznosu od 1.478,09 eura. Odobreni trošak odnosi se na radnje zastupanja po punomoćniku odvjetniku i to za: sastav tužbe = 100 bodova (Tbr. 7 toč. 1 OT), zastupanje na 3 ročišta kod suda svako ročište po 100 bodova (Tbr. 9. toč. 1 OT), sastav obrazloženog podneska po 100 bodova (Tbr. 8. toč. 1 OT), pristup ročištu za objavu presude 50 bodova (Tbr. 9. toč. 3 OT) koje radnje ukupno nose 450 bodova što pomnoženo sa vrijednošću boda od 2,00 EUR-a, iznosi 900,00 eura što uz PDV u iznosu od 225,00 eura i odobren trošak knjigovodstveno-financijskog vještačenja u iznosu od 300,00 EUR-a, kao i trošak izvansudskog vještačenja u iznosu od 53,09 eura, čini sveukupno dosuđeni parnični trošak u iznosu od 1.478,09 eura.

23.1. Tužitelj je odbijen sa zahtjevom za naknadu troška pristupa ročištu održanom dana 31.03.2026.g. budući tužitelj istom nije pristupio radi saslušanja, iako je na vrijeme pozvan, niti je na vrijeme javio sudu da nije u mogućnosti pristupiti na isto, pa je ročište odgođeno njegovom krivnjom.

23.2. Na dosuđeni iznos parničnog troška, sud je tužitelju priznao zateznu kamatu od dana donošenja ove presude po osnovi odredbe članka 30. stavak 2 Ovršnog zakona.

Slijedom svega navedenog, odlučeno je kao u dispozitivu presude.

U Vinkovcima, 12.listopada 2026.godine.

Sudac
Ivana Božić Piščak

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude stranke mogu podnijeti žalbu u roku od 15 dana. Žalba se podnosi u pisanom obliku putem ovoga suda u četiri primjerka, a o žalbi odlučuje Županijski sud.

Stranci koja je pristupila ročištu radi uručjenja presude rok za žalbu teče od dana kada je ročište održano. Stranci koja nije pristupila ročištu radi uručjenja presude, a uredno je obaviještena o ročištu, rok za žalbu teče od dana kada je ročište održano.

Stranci koja nije pristupila ročištu radi uručjenja presude, a nije uredno obaviještena o ročištu, rok za žalbu teče od dana dostave prijepisa presude.

Dostaviti:

1. tužitelj po punomoćniku Slavenu Karaban, odv. u Vinkovcima
2. tuženik Hrvatska poštanska banka d.d., Zagreb, Jurišićeva 4

Broj zapisa: **9-3088e-7f27e**

Kontrolni broj: **0bebd-d5b12-d48df**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Vinkovcima** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.